

De kooplieden namen de bomen

de natuur is een tempel,
schreef Baudelaire, de kooplieden
zijn gekomen, namen de bomen
en onze adem in beslag

hun ogen zijn op cijfers
gericht, niet op water dat
laaft, velden waar graan
en bloemen verzamelen
als burens op een dorpsplein

kooplui zijn lui, ze gaan kort
door hun zonderlinge bocht;
de omweg met uitzicht,
de kronkelweg is hen een gruwel

zij koesteren de rechte lijn,
de loodlijn van kogel en
matrak, de groeiende boog
in een grafiek: hoe steiler die
klimt, hoe luider hun lach

kom, vrienden der aarde,
laten we bedaard de zweep
opnemen, we jagen de ontwijding
uit onze tempel

waar motoren loeien, hoor je geen
vogels, en hoe eenzaam wordt
een mens die geen zang meer
herkent – hoe ziek moet je zijn
als je niet stil kan staan, je ogen
inzoomend op een vlinder

je zoekt een woord als een
vinger die heen en weer beweegt
van: kom, kom maar eens kijken,
ruik je de wierook in
deze tempel zonder grens?

Staf De Wilde

een natuurgedicht gesmokkeld uit Korfu, lezend in Dirk Barrez' andersglobalisme